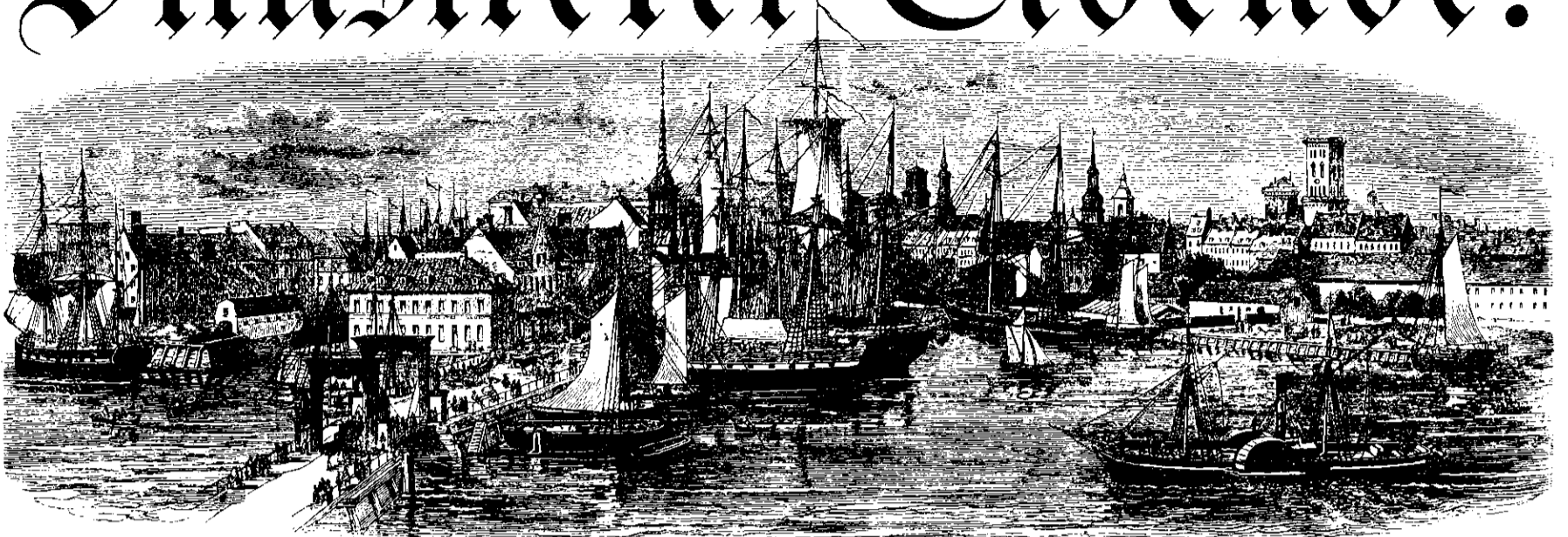

Illustreret Tidende.

Nr. 53.]

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 30. September 1860.

2 Rdlr. Kvartalet.

[1° Bind.

Indhold.

C. N. Schwach og Wilhelm v. Braun. — Ugens Politik. — Bibeca. I. — Kane. — Fyrst San-Cataldo. — Drott Sinaclairs Pistoler. — Et Brev i Baumgarten & Burmeisters Maskinfabrik paa Christianshavn. — Meddelelser af blandedt Indhold. — En Seroman paa Land. IV.

C. N. Schwach og Wilhelm v. Braun.

I de samme Dage har Norge mistet een af sine „Digtere“ og Sverig een af sine; vi skulle med et Par Ord omtale dem under Et, skjønt Samtidigheden i deres Død jo rigtignok paa det nærmeste er Alt, hvad de havde fælles.

De Elldre iblandt os ville sikkert mindes, at i Begyndelsen af Trediverne var der en Normand, som var temmelig skarp imod Dehleschlæger, hvorfor denne svarede ham i et Digt, han lod indrykke i „Kjøbenhavnsposten“, og hvis ene Vers sluttede med en Opfordring til Norge, at det skjønt fulde mindes: at den bedste Digter er dog „Schwach“.

Ganste ufortjent var Bitterheden vist ikke, skjønt der mulig kunde næres grundet Tvivl om, baade hvorvidt Lovdybigheden virkelig var vittig og Dommen i enhver Henseende retfærdig. Sandt nok, det var en mager Tid paa Norges Parnas: hvad det dengang havde af Digtere indskrænkede sig, saavidt vi i dette Dieblit mindes til: S. A. Bjerregaard, den kronesede Nationalfangsforfatter; S. D. Wolff, Forfatteren til den Nationalsang, der stadigt har gjort den kronesede Rangen fridig; J. S. Munch, der ligeledes greb i de nationale Streng;

M. C. Hansen, den frugtbare og fortjente Novelleforfatter; samt C. N. Schwach; og man afsætter sig neppe for at kalde nogen streng Dommer, naar man indskrænker sig til at paafaae, at hverken iblandt hine Fem eller iblandt dem, som vi enten med Beraad Hu have oversprunget eller mulig i Tankeløshed forbigaaet, findes der nogen Digter af første eller anden Rang, knapt nok af tredje. — Være være dog det unge Norge! Det varede ikke længe, inden S. A. Wergeland greb Harpen med Jættekræfter, inden J. S. Welhaven godtgjorde, at heller ikke Smagen savner sine Præster mellem de graae Fjelde, inden A. Munch vandt Lyb for sin Sang baade i Norden og udenfor, inden B. Bjørnson slog Toner an, der vare som sprungne af Nordens Moderhjerter. Vi forbigaae Sivertsen, Monsen, S. D. Blom, Foss, D. Big og flere andre. — Af Udtrykket „Jættekræfter“ skal man ikke tage Forargelse; der er i det mindste ikke meent

noget Dndt med det, hvad allerede kunde fremgaae deraf, at Undertegnede glædede sig ved at staae i et venstabeligt Forhold baade til Digteren og Menneftet Wergeland; til dets Forsvar skulle vi blot minde om, at den stærke, den sybende Vægir var en Jætte, som stod i et venligt Forhold til alle Aserne, og at det ikke var hans Skyld, at der gjordes Ulyb ved Vægirsgildet. Dog — det er paa Tiden at vende tilbage til Schwach.

Samuel Conrad Schwach var født i Stettin, men havde arbejdet baade i tydske og franske Trykkerier, inden han for omtrent hundrede Aar siden kom til Christiania. Her ægte han Bogtrykker Bergs Enke, Jessine Marie Drbeck, grundede den 21de Mai 1767 „Christiania Intelligentsfebler“, der blev den første norske Avis, og var til sin Død, 1781, Christianias eneste Bogtrykker. Hans Søn, Immanuel Schwach, døde 1833 som Sognepræst i Solum og Mælum (Thelemarken) og var gift med Elisabeth Dortha Nielsen (død 1813), en Datter af Agent N. Nielsen i Christiania og Elisabeth Friis. — Immanuel Schwach havde Sønnen

Conrad Nikolai Schwach,

med at hengive sig til Lægekunsten og Naturvidenskaberne, til hvilke han følte sig særlig draget. Men da bøde hans Moder, og i Slutningen af 1813 vendte han tilbage til Norge. Han maatte gaae over Jylland og herfra i en lille Kornbaad vove sig over Kattegattet, der var fuldt af fjendtlige Seilere. Smidertid naaede han velholden Hjemmet. Han havde tænkt, at han snart skulde gjensee Kjøbenhavn, men det varede kun en søie Tid, inden den politiske Adskillelse mellem Danmark og Norge indtraadte. Utsaa ændrede han sin Bestemmelse og blev i Hjemmet. Men han ændrede ogsaa sin Livsplan, hvad enten saa hans Biograph har Ret eller ikke, naar han siger, at han „tilsidesatte Tilbøieligheden for den mere lofende Udsigt til at komme i snar og uafhængig Levevei“ og valgte det juridiske Studium som det, der syntes at love den fordeelagtigste Embedsstilling i Fremtiden. Nov, 1817 tog han juridisk Embedsexamen, den theoretiske Deel med bedste Charakter, den praktiske med næstbedste. Kort forinden var han bleven Copist i Justitsdepartementet, men strax efter blev han Fuldmægtig hos en Høiesteretsadvokat. Næste Aar, 1818, bestilledes han til Sagfører ved alle Rigets Over- og Underretter og boede indtil 1821 i Christiania, hvor han d. 20de

Octbr. 1820 ægtede Anne Margrethe Heide, der var i Alder med ham og Datter af en amsterdammer Skibsfører, som saa Aar forinden havde nedsat sig i Christiania. Dette Ægtekab blev barnløst, og allerede d. 12te August 1836 opløste Døden det. — Fra 1821 til 1830 boede Schwach i Arendal, men det sidstnævnte Aar udnævntes han til Assessor i Thronhjems Stiftsoverret. I Thronhjem blev han strax optaget som Medlem af det norske Videnskabselskab og valgt til dets Sekre-

Conrad Nikolai Schwach.

Wilhelm August Detlof v. Braun.

født 28de Marts 1793 i Ringsaker Præstegjeld paa Helemarken, hvor Faderen dengang var residerende Capellan. Denne, som havde mere end almindelige Sprogkundskaber og derhos Smag baade for Digtekunsten og Tonekunsten, var selv sin Søns Lærer og gav ham ved Siden af den almindelige lærde Undervisning tillige en musikalsk og belletristisk Forbanelse. Drengen, som havde gode Evner, prøvede da ogsaa selv sine Kræfter paa Digtningens Omraade, navnlig ved Overtættelse af Horats' Dier. Men 1810 sattes han i Christiania lærde Skoles øverste Klasse, fra hvilken Professor Rosted 1812 sendte ham til Kjøbenhavns Universitet. Han blev saaledes een af de sidste Normænd, der begyndte sin akademiske Bane i Kjøbenhavn. Fra Skolen medbragte han et udmærket Vidnesbyrd for Flid og Sæder, og sin første Studentexamen tog han med bedste Charakter. Næste Aar tog han anden Examen med Udmærkelse og stod saa i Færd

tair, hvilket han næsten stadigt var i de følgende atten Aar. I fem Aar var han tillige Medlem af Directionen for Thronhjems borgerlige Realskole. — 1848 kaldtes han til Sorensskriver i Nedre-Thelemarken, i hvilket Embede han bøde d. 9de September 1860, den sidste af den Kreds af Skjønaander, til hvis Toner det gjenfødte Norge i sin tidligste Ungdom lyttede.

Et Mindebild, som han 1813 indrykkede i „Christiania Intelligentsfebler“, vakte Digteren Jettly's Opmærksomhed i den Grad, at han opfordrede den unge Forfatter til at offentliggjøre flere af sine Smaadigte. Næste Aar udgav han da en norsk Overtættelse af Tegnér's Digt „Nor“, og det Bifald, hans Overtættelse fandt, gav ham rimeligvis Anledning til de to følgende Aar at udgive et Par poetiske Nytaarsgaver, hvilke han ligeledes kaldte „Nor“, og som vare de første, der udgik fra en norsk Presse. De indeholdt Smaa-